

07.12.2013 - Nu skal vi bare have julen overstået

-Nu skal vi bare igennem julen, og så skal vi skilles.

Denne sætning hører jeg flere gange i en tid, hvor mange ellers har julelys i øjnene, hovedet fyldt med forventninger og håb om, at denne jul, lige netop denne jul, bliver rigtig og fyldt med kærlighed og glæde.

I denne tid, hvor mange af os søger tilbage til suset fra den gang, vi var børn.

Til den gang, hvor vi syntes at kunne mærke os selv bedst og uden forbehold turde stå ved vores længsel, håb og umiddelbare glæde. Til det Himmerig på jord, hvor vi blev passet på - og jeg må lige tilføje her, at jeg er ganske klar over, at bestemt ikke alle blev eller bliver det, men hvor drømmen herom kunne være tilstede alligevel.

Det sted - drøm eller virkelighed - hvor vi glimtvis kunne opleve, at vi var små, hvor vi kunne være lige præcist, dem vi var, og uanset få omsorg, opmærksomhed og ubetinget kærlighed.

Vi er midt i den tid på året, hvor vi bliver som børn igen.

Det er her, vi glædes barnligt, og således også skuffes barnligt.

Julen har også noget med hjem at gøre. Hjem til jul. Smag engang på de ord.

Ved juletid har smagen af hjem ofte noget med barndomshjem at gøre.

Ret beset er hjem jo en følelse. Et hjem er et sted, hvor vi føler os hjemme, og er således meget mere end et værelse, et hus eller en lejlighed. Vi kan sågar føle os hjemme i os selv.

Men mon ikke de fleste af os også tænker hjem som det sted, hvor vi bor, alene, to, flere, mange eller sammenbragte.

Hjem som det sted og den base, vores liv leves og udgår fra.

- Nu skal vi bare igennem julen, og så skal vi skilles, har flere par sagt til mig i disse uger. Underforstået: Vores hjem skal brydes op, og vores børn skal fremover have ikke bare et, men to hjem.

Der kan være vægtige grunde til, at en skilsmisse er uundgåelig og det eneste mulige.

Der kan være forsøgt og kæmpet i årevis, så der ikke er mere energi tilbage, og det eneste rigtige for både voksne og eventuelle børn er at bryde ægteskab og hjem op. Men der kan også være gode grunde til at overveje endnu en gang, om der måske bare er et lille, bitte håb og en lille smule mere, der kan gøres, inden skilsmissen er en realitet, og børn og hjem brydes op.

At overveje, om det er muligt at blive og kæmpe.

For ofte er der så meget at kæmpe for, så hvorfor ikke forsøge at give det en chance - også på den anden side af julen?

Fordi:- Det er hårdt og slidsomt at komme igennem en skilsmisse.

- I får aldrig den samme følelse af fællesskab omkring jeres børn, som I har med den anden forælder.

- Skilsmisse er en livslang sorg - også for jeres børn - uanset hvor godt, I får det.

- Det bliver også dagligdag i et nyt parforhold.

- I kommer til at undvære jeres børn en del af tiden.

- Og ikke mindst kommer jeres børn til at leve med savnet af den af jer, de ikke er sammen med, samt det vilkår det er, at pendle mellem to hjem.

Og jo. Jeg tror på, at det kan lade sig gøre at falde i kærlighed til hinanden igen. Jeg tror, at det kan være betydningsfuldt at lukke øjnene op og tænke på, hvad det var, der i sin tid fik to mennesker til at falde for hinanden, og hvad de den gang gjorde for at glæde den anden. Hvordan de, da de mødtes, var så nysgerrige på hinanden, at de kunne sidde nat efter nat for at lytte opmærksomt til, hvad den anden havde at fortælle.

At det var umuligt at ses uden som det første at hilse på hinanden med kys, smil og kram.

Jeg tror også på, at det er muligt at minde sig selv om, hvad det er for en partner/ ægtefælle, man selv ønsker at være for den anden frem for udelukkende at minde den anden om, hvad det er, man savner og ønsker hos den anden.

Men jeg tror også, at meget af det gode og dejlige, man så og fandt i den anden, kan blive glemt og overset i alt det, der også hører livet, vilkår og hverdagen til.

Er der bare et lillebitte håb, kunne december, julen og tiden efter jul for den sags skyld, også være tiden, hvor vi gøder det græs, vi har, for der, hvor græs gødes, bliver det nu en gang grønne.